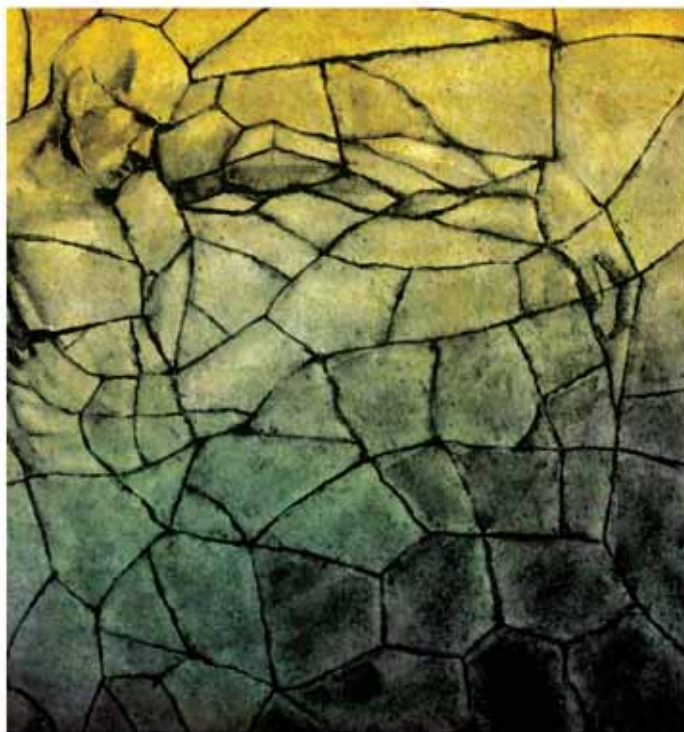

YİĞİT BENER

KIRILMA
NOKTASI

ROMAN

YİĞİT BENER
KIRILMA
NOKTASI

Can Yayınları 2034

© 2012, Can Sanat Yayınları Ltd. Şti.

Tüm hakları saklıdır. Tanıtım için yapılacak kısa alıntılar dışında yayıncının yazılı izni olmaksızın hiçbir yolla çoğaltılamaz.

1. basım: YKY, 2004

Can Yayınları'nda 1. basım: 2012

2. basım: Mart 2012

Bu kitabın 2. baskısı 1 000 adet yapılmıştır.

Yayına hazırlayan: Faruk Duman

Kapak tasarımı: Ayşe Çelem Design

Kapak baskı: Azra Matbaası

İç baskı ve cilt: Özal Matbaası

ISBN 978-975-07-1409-2

CAN SANAT YAYINLARI

YAPIM, DAĞITIM, TİCARET VE SANAYİ LTD. ŞTİ.

Hayriye Caddesi No. 2, 34430 Galatasaray, İstanbul

Telefon: (0212) 252 56 75 / 252 59 88 / 252 59 89 Faks: (0212) 252 72 33

www.canyayinlari.com

yayinevi@canyayinlari.com

YİĞİT BENER
KIRILMA
NOKTASI

ROMAN

Yiğit Bener'in Can Yayınları'ndaki diğer kitapları:

Heyulanın Dönüşü, 2011

Öteki Kâbuslar, 2012

Eksik Taşlar, 2012

YİĞİT BENER, 1958'de doğdu. Gençlik yıllarını Ankara, Paris ve Brüksel'de geçirdi. 1990'dan beri İstanbul'da yaşıyor. İlk romanı *Eksik Taşlar* 2001'de, *Kırılma Noktası* 2004'te, *Özgür Rosto* 2007'de, *Heyulanın Dönüşü* 2011'de yayımlandı. Öykü kitabı *Öteki Kâbuslar* ise 2010'da basıldı ve 2011'de Fransızcaya çevrildi. Louis-Ferdinand Céline'in *Gecenin Sonuna Yolculuk* adlı yapıtının çevirisi ile 2002 Dünya Kitap Yılı'nın Çeviri Ödülü'nü kazandı. 2003-2009 yıllarında yayımlanan www.iktidarsiz.com adlı sanal edebiyat dergisinin kurucularından ve yazarlarındandır.

Titanik'in kaptanı, V.O.B.ye

“Sonunda, gerçek bir sanatçı olmadığının ayırdayna varmıştı, olmayacaktı da çünkü ne yeterince acımasız ne yeterince azimli ne de yeterince bencildi; ailesinin talepleri ona her zaman kendisinininkilerden daha önemli ya da en azından daha geçerli geliyordu.”

NANCY HUSTON, *Dolce Agonia*

“Edebiyat kuramı bir yanılısamadır, sadece sosyal ideolojilerin dallarından biridir, sosyolojiden, dilbilimden, psikolojiden, kültürel ve sosyolojik düşünceden ayırt edilmesini sağlayacak yöntemsel bir birliği ya da kimliği yoktur: Sözelimi, yapıtını incelediğimiz şairin çocukluğunda astım geçirdiğinden de söz edebiliriz, sözdizimini nasıl kullandığını da inceleyebiliriz, ‘s’ harfini kullanımındaki ipeksi sızlanmayı keşfedebiliriz, yapıtıyla sınıf savaşının o andaki düzeyi arasında bağlantı kurabiliriz... ya da tabii kitabının kaç sattığına bakabiliriz!”

TERRY EAGLETON, *Edebiyat Kuramı*

1

Lütfen elinizi çeker misiniz oradan... Siz... Evet, size söylüyorum... Siz, karşıma geçmiş, gözünü dikip bana bakmakta olan kişi. Lütfen elinizi çeker misiniz!

Bakın hâlâ anlamazdan geliyorsunuz, ne elinizi çektiniz ne de gözlerinizi ayırdınız benden. Bana dokunma, gözlerinizi üzerimde gezdirme hakkını kimden aldınız böyle? Bu ne cüret? Beni sere serpe uzanmış, müşteri bekler gibi görünce orta malı mı sandınız? Ne münasebet!

Hatta misafir olduğum dükkânın sahibinin eline üç-beş kuruş sıkıştırırsanız beni sıradan bir meta gibi satın alabileceğinizi, bana sahip olabileceğinizi mi düşündünüz? Hadi ordan!

Kendimi göstermek istercesine süslenip ortada dolanıyor olmam sizi yanıltmasın: Bu, asla her önüne gelenin, her aklına esenin, her meraklısının gönlünce beni süzebileceği, öyle paldır küldür bana dokunabileceği, beni kavrayarak oramdan buramdan çekiştirebileceği anlamına gelmez.

Gerçi... ilgi görmeyi beklediğimi inkâr edecek değilim. Aksi halde neden çıkayım gün ışığına? Ayrıca, birilerinin hakkımda bir şeyler karalamış olabileceğinin, sizin de sağda solda söylenenlerin etkisinde kalarak bana yö-

nelmiş olabileceğinizin farkındayım elbette. Çıkan ilandan da haberim var. Biliyorum, biliyorum... Olmak istediğim kadar masum değilim, haklısınız. Ama bu, ne parasına olursa olsun birilerini bulma telaşında olduğum anlamına gelmez.

Demem o ki, birlikte olmamız için sizin beni beğenmeniz yetmez... ben de sizi beğenmeliyim. Yani, anlayacağınız, şu an sizin beni tarttığınız kadar, ben de sizi yoklamaktayım. Bakalım anlaşabilecek miyiz?

Bakın, ben yalnızca, aklımdan geçenleri, hatta daha bile ötesini gerçekten okumasını bilen... duygularımı, düşüncelerimi paylaşabileceğim bir dost arayışındayım... varsa eğer... çıkarsa öylesi karşıma. Çıkmazsa da... ne yapalım! Her arayış karşılığını bulmak zorunda değildir. Benim dilimden anlayacak bir oynaşı bugün bulamazsam, yarına saklarım kendimi... yarın da çıkmazsa kimse karşıma... küser kaderime, çekilirim köşeme: Siz benim ne kadar gururlu, hatta kibirli olduğumu tasavvur dahi edemezsiniz!

Tok satıcı gibi davrandığımı mı düşünüyorsunuz? Bu kafayla gidersem kimse yanıma yanaşmaz mı demek istiyorsunuz? Kim bilir... Öyle olsun istemem elbette. Ancak bu dokundurularım nedensiz değil. Ola ki, "Beni al, beni al, bana gel, bana gel!" diye önünüzde takla atanların size kötü alışkanlıklar kazandırmış olmalarından çekinmişimdir. Hoyratça üzerime çullanıp beni de bir çırpıda tüketmeye kalkmanız ya da anlamaya çalışmadan bir kenara atmanız olasılıkları beni huzursuz etmiş olabilir.

Yanlış anlamayın, sizinle ilişkiye girmek istemiyor değilim. Nazlanmıyorum da. Ne ki, kendimce ilkelerim var. Olmasın mı? Bir an önce açılıp saçılmam için sabırsızlanıyor olabilirsiniz... (Ne o? Beni merak etmeye mi başladınız yoksa?) Sizi uyarmalıyım yine de: Eğer beni

elde etmek istiyorsanız, önce beni hak etmeniz, hakkımı vermeniz gerek. Öyle genel geçer, toptancı, hazır reçetelerle, ezberlenmiş basmakalıp yöntemlerle kolayca bana ulaşip keşfedemezsiniz içyüzümü. Çaba göstermeden kavrayamazsınız satır aralarımın gizlenenleri... Ben, beni yaratanın bile bilincine sığmayan, onu bile aşan özellikler taşıyorum... nereden geldiğimi, ne olduğumu, yarın ne olacağımı o bile çözümleyebilmiş değil ki siz kolayca tanımlayasınız...

Bilmelisiniz ki ben güzelliklerimi yalnızca hak edene gösterir, sırlarımı yalnızca benimsediklerimle paylaşıyorum... Göz diktiğiniz hazinelerime sahip olmak istiyorsanız, bana yeterli özeni göstermelisiniz, çünkü ben süzölmüş duyguların, hatta bir içtenliğin yansıdığı yoğun, yıpratıcı bir emeğin ürünüyüm... bir aklın, bilginin, birikimin, ola ki bir bilgeliğin ifadesiyim. Daima sandığınızdan farklı özellikler, ayrı anlamlar taşıyorum. Beni çözmek, çeşitli katmanlarımda neler olduğunu sezebilmek için ayrıksı yaklaşımlar, değişken okumalar gerek size... hem de kişiden kişiye farklılaşan... zaman içinde başkalaşabilen.

Çok mu böbürlendim yine? Haklı olabilirsiniz... Bunu hep yapıyorum, elimde değil. Huyum kurusun! Herkesin vardır bir kusuru... gülün dikenini. Ama bakıyorum derhal alaycı bir gülümseme belirdi dudağınızın kenarında, çok mu geveze buldunuz yoksa beni? Yapmayın canım. Daha yolun başındayız. Şunun şurasında cilveleştirdik biraz. Ayrıca, neyi nerede ve neden söylediğim konusunda size hesap verecek değilim herhalde. Ola ki bir bildiğim vardır...

Hem... ne o? Daha şimdiden yargılamaya mı başladınız beni? Neler söyleyebileceğimi bilmeden, görmeden... Durun hele, bu ne sabırsızlık? Kaldı ki, bana böyle tepeden bakıp hafifmeşrep muamelesi yapma hakkını kimden aldınız? Kılığımıza, duruşuma bakıp karnaval

maskarası sandınız beni anlaşılın... Siz kendini dünyanın merkezine koymayı sevenlerdensiniz galiba: Her şey ille kafanızdaki kalıplara denk düşmeli, sizin alışkanlıklarınıza göre ayarlanmalı, zevkinize tastamam uymalı... öyle mi?

Daha neler! Bakın baştan söyleyeyim, ben hiç alışkın değilim öyle üstüme başıma, ifade tarzıma karışılmasına: Asidir benim doğam, katı kuralların cenderesine sokup kısıtlayamazsınız beni. Savruk gibi durduğuma bakıp hemen hoppa damgası vurmamalısınız bana: Kimi delişmenlikler, yaşamın dayanılmaz gerçekleriyle yüzleşebilenlerin, ayakta kalabilmek için başvurdukları savunma mekanizmalarıdır... Cenazeyi izleyenler arasındaki en üzgün kişi her zaman en ciddi duran değildir...

Sizin tarafınızdan ciddiye alınmak için ille ağırbaşlı mı olmalıyım yani? Efendice, saygılı davranıp boyun eğmeli, benden söylememi beklediklerinizi mi dillendirmeliyim? Birlikteliğimiz bu kadar öngörülebilir olsa, ilişkiye girmemizin bir anlamı kalır mı dersiniz? Hem... nedir sizin ciddiyet anlayışınız? Resmîyet mi? Eğer buy-sa benden beklediğiniz, üzgünüm, anlayamayacağız sizinle: Resmîyetin o asık suratlı, donuk yapaylığıyla asla bağdaşamam... o daracık, tek tipik giysiler uymaz bana.

Yazık... oysa ilginizi çekmek için kılıktan kılığa girer, yaşamın tüm renklerine bürünebilirdim... Kâh neşe dolu... kâh hüznü... tutkulu... huysuz... değişken... Ne yapar eder yakıştırdım da kendime... Ne de olsa feleğin çemberinden geçmişliğim var: Soyut söylemlerin kavrayamayacağı gerçek yaşamın içinden çıkıp geliyorum ben, gerçeğin ta kendisiyim, hatta gerçekliğin kendisinden bile daha sahiciyim.

Farfaracı görünüp sizi oyaladığıma aldanmayın. Daha baklayı ağızımdan çıkarmadım. Siz asıl henüz anlatmaya dilimin varmadığı gerçeklerimle yüzleşmekten korkun... Söylemin ötesindeki gerçeklik, köşeli kuramla-

rın, katı inançların algılamaya izin verdiklerinden çok daha ciddidir, enikonu acımasızdır: Gün gelir, bakarsınız yıllarınızı verdiğiniz, onca önemsedığınız, titizlikle biriktirdiğiniz her şey, her değer, her varlık bir anda yerle bir olup gitmiş... kesinlikleriniz temelden sarsılmış, tüm dayanaklarınız çökmüş... Böyle bir tükenişle baş etmek kolay mı sanıyorsunuz? Böyle bir enkazın altından oturaklı bir edayla çıkılabilir mi?

Hercailiğimin bir sınırı var gerçi. Yaşamı anlamdan yoksun, sanal bir şaklabanlık olarak algılayan vurdumduymazlardan, fildişi kulelerinden güven içinde izleyebilecekleri bir gösteri sanan siniklerden ya da doymak bilmeyen iştahlarını tatmin etmek için yaratılmış bir oyun bahçesi olarak gören tuzu kurulardan değilim ben. Omurgasızlık ya da tasasızlık değil benimkisi.

Zaten... bakmayın siz, bu sorumsuz bencillerin kendilerinden emin durmalarına: Gün gelir ayaklarının altındaki halı çekiliverir... gösteri sahneleri çöker, sığınakları tepelerine iniverir! Sağlam belledikleri o zeminin yarılmasıyla alaşağı edildiklerinde bu küstah sırtkanlıklarını koruyabileceklerini hiç sanmıyorum...

Her neyse. Uzatmayalım. Özetle: Her çiçek koklanmaz. Ben neysem oyum ve kendimi size uyduracak değilim. Benimle ilişkiye girekseniz, kendinizi bana tümüyle teslim etmelisiniz... bana hükmetme hevesinizden, neyi nasıl yapmam gerektiğini öğretme iddianızdan vazgeçmelisiniz... Önyargılarınızı şuracıkta terk etmeli... ezberlerinizi bozmalısınız. Burada kuralları ben koyarım.

Gerçi, bana katlanmak zorunda değilsiniz elbette... Beğenmediyseniz çekip gitmekte özgürsünüz. Hem... zaten, bana şöyle bir uzaktan bakıp hakkımda ahkâm keseceklerden biriyseniz: Canınız cehenneme! Boşuna yormayın çenenizi, sizin neler diyebileceğiniz baştan belli... Bilmem anlatabildim mi?

İşte bunları belirlemek için önden gelip karşıladım sizi böyle: Eğer anlaşılmayacaksa, baştan bilmemizde yarar var. Başka bir deyişle, eğer bir çırpıda tüketebileceğiniz bir gelgeç tatmin peşindeyseniz yalnızca (hani günün “trend”ine uygun reçetelere göre hazırlanıp pazarlanmış olanlardan)... ya da adabımuâşerete uygun bir ilişki beklentisi içindeyseniz (dilerseniz buna “görgü kuralları” da diyebiliriz, sakıncası yok: Ben muhafazakârlıkla tutuculuk arasında ciddi bir fark göremiyorum)... yani kendi alışkanlıklarınızın dışına çıkmayacaksınız... mutlak iyiler ve kötüler, kesin doğrular, ucuz yargılar, hikmetli sözler, süslü eğretilemeler, kolay dil cambazlıkları, ağdalı cümleler ya da inleyen nağmeler istiyorsanız... o zaman benimle boşuna zaman harcamayın, ben size göre değilim.

Aradığınızı bunlarsa, lütfen çekin artık elinizi üzerimden: Ben sizin bildiğiniz romanlardan değilim!

Evet. Artık kararınızı verin. Nedir niyetiniz? Eğer beni gerçekten merak ediyorsanız, yani beni duygularınızı, aklınızı, yüreğinizi ortaya koyarak keşfetmeye hazırsanız... özenle... emek vererek... kendinizi de sakınmadan... beni yargılamadan... ilk güçlükte bir kenara atmadan... niyetiniz ciddiye yani, benim de zevk alacağım düzeyde olacaksa ilişkimiz: O halde pekâlâ, buyurun... size açılmaya, kendimi ele vermeye hazırım, gelin birlikte yol alalım... bir süre... en azından deneyelim... Ne dersiniz?

2

Böyle roman başlangıcı olmazmış...

Söylene söylene merdivenlerden çıkıyordu.

*Biliyordum aslında böyle bir şeyler yumurtlayacağını... Daha yazarken biliyordum tepkisinin bu olacağını... Biliyordum bilmesine de... O zaman ne diye götürüp okut-
tum yazdıklarımı? Mazoşist miyim neyim!*

Ara katta soluklanma gereksinimi duyuyor.

Ya haklıysa? Adam yılların eleştirmeni...

Canı sikkın.

Değil... haklı değil... ama tut ki haklı... bu böyle mi söylenir!

Hırslanıyor.

Eee, tabii, beyimizin hikmetinden sual olunmaz... O her şeyi bilir.

Yeniden tırmanışına geçiyor.

*Zaten roman yazmaya da nereden heves etmişim ki... Oyalanmak için bir resim ya da dil kursuna yazılsaymı-
şım ya... diğer boşanmış kadınlar gibi! Bari moda-ya uyup özel hayatımı yazmaya kalkmasaymışım... Ünlü edebiyat hocasının eski karısının roman yazması magazin basını için bulunmaz bir nimet olurmuş... ben saf olduğum için işin bu yönünü hiç düşünmüyormuşum...*

Yüzünün kızardığını hissediyor.

Bana bunları bile söyleyebildi... inanamıyorum!

Şakalaşarak önlerine bakmadan inen bir grup öğrenciden kaçayım derken tökezliyor, elindeki ders notlarını yere düşürüyor.

Yuh! Özür bile dilemediler!

Dört bir tarafa savrulan kâğıtları toplamaya koyuluyor.

Ama inşallah adam gibi bir şeyler yazabilirsem beni ilk kutlayan o olurmuş tabii... Bunca yıl onun yanında dura dura bir şeyler kapmış olmam gerekirmiş zaten...

Kalan yolu hırsla, basamakları ikişer ikişer atlayarak katediyor. Koridorun başına geldiğinde bir an için ne yöne gideceğini kestiremiyor...

Bugün salı mıydı çarşamba mı? Hangi derslikteydi şu lanet olasıca ders?

Uzakta koridorun sağ ucunda kümelenmiş, gülüşerek sohbet etmekte olan öğrencilerini fark edip onlara doğru ilerliyor.

Belli ki tatil havasından çıkamamışlar hâlâ!

Sınıfa giriyor, kürsüdeki yerine geçip elindeki notları gözden geçirirken öğrencilerin yerleşmesini bekliyor.

Pek nazlılar!

— Hadi çocuklar, geçin yerlerinize.

Bir süre öğrencilerin sıralara yerleşmesini bekliyor.

— Geçen hafta dağıttığım makaleyi hepimiz okudunuz umarım... Okudunuz değil mi?

Sınıfta çıt yok.

Merak edip bakmamışlar bile!

— Kim okudu? Okuyan tek bir kişi var mı bari?

Mazeret öne süren, özür dileyen dahi yok.

— Şu halinize bakın... bir de sırtıyorsunuz... Marifetmiş gibi!

Oralı değıller anlaşılan... Ben de kalkmışım bunlara...

Tepesi atıyor:

— Çocuklar, ben size bu metinleri geçen hafta dağıtmadım mı? Dağıttım. Okuyup hazırlanın demedim mi? Dedim. O halde? Koca bir hafta boyunca üç sayfalık bir makaleyi bile okumadan karşıma çıkarsanız ne yapmamı beklersiniz? Siz hâlâ farkında değilsiniz ama burası üniversite, burada kendiniz bir çaba göstermezseniz hiçbir şey öğrenemezsiniz. Bakın, yarın içine gireceğiniz acımasız iş dünyasında kimse gözünüzün yaşına bakmaz. Hiç mi gazete okumuyorsunuz? Televizyonda haberleri de mi izlemiyorsunuz? Piyasadaki nitelikli işsiz sayısından haberiniz yok mu? Ciddi olarak çabalamazsanız, kendinizi yetiştirmezseniz nasıl iş bulacaksınız?

Arka sıralardan bir el kalkıyor:

— Peki hocam, sizin verdiğiniz bu metinleri okuyunca iş bulacağımız garanti mi?

— Ne garantisi? Yok canım, yok! Sen bu kafada olduktan sonra, bu metni on kere de okusan, yüz kere de okusan kimse sana iş vermez... Senin hiç sansın yok! Peki çocuklar, madem öyle, madem kimse metni okumaya zahmet etmemiş, ben de ders yapmıyorum. Öyle ya, siz bu kadar isteksiz olduktan sonra, ben ne diye kendimi paralayayım? Umarım dersten kalan süreyi hiç olmazsa metni okumaya ayırırsınız, çünkü haftaya kaldığımız yerden devam edeceğiz. Rica ediyorum, bari hiç olmazsa haftaya okumuş olun.

Kimi asık suratlı, kimi üzgün, kimi de ders kaynadığı için sevinen öğrencilerin sınıfı terk etmelerini beklemeden çantasını kapıp kendini dışarı atıyor. Dışarıda hava serince, ama güneşli. Keyfi yerine gelir gibi oluyor.

İyi, yağmur dinmiş. Neydi o öyle... sabah sabah...

Çamurlara basmamaya dikkat ederek yemekhaneye yöneliyor. Yarı yolda duraksıyor. Saatine bakıyor.

Daha erken... Ne diye fırlayıp gittim ki öyle... koşulanmış gibi? Karnım da hiç aç değil... Maillerime bir bak-

sam... belki Daniel... Gerçi... Floransalarda... sevgili karısıyla... pek fırsatı olmamıştır!

Suratı asılıyor.

Zaten yazar mıydı bakalım... sıkar biraz! Sinir herif! Evlilik yıldönümleriymiş... Gıcık karı! Hani bitmişti bu evlilik? Şimdi Allah bilir... güzel bir otel odasında... Adı!

Sıkıntılı bir ifadeyle bölüme dönüyor, merdivenleri koşar adım çıkıp odasına ulaşıyor. Her zamanki gibi sıkışan kapıyı açmaya çabalarırken arkasından yavaşan güleç yüzlü, tombul kızı fark etmekte gecikiyor. Hatta, “Merhaba Selin Hanım, nasılsınız?” diye seslendiğini duymadığı için, kız önce öksürüp sonra da sorusunu yinelemek zorunda kalıyor.

— Aaa, merhaba Nalan, sen miydin? İyiyim, iyiyim... tabii şu lanet olasıca kapıyı açabilirsem daha iyi olacağım! Hah, neyse, açıldı.

Küçücük odanın bir köşesine sıkışmış masasının arkasına geçerek, kumaşı eprimiş, yayları gevşemiş, metal kısmı paslanmış büro koltuğuna atıyor kendini; koca çantasını dağınık kâğıt yığınlarının üstüne fırlatıp otomatik bir hareketle bilgisayarını açıyor. Ekranı bir süre dalgın bir ifadeyle baktıktan sonra, kapının eşiğinde kararsızca bekleyen misafirini anımsıyor:

— Bir şey mi vardı Nalan? Gelsene... otur şöyle...

Kız nazlanmadan masanın önündeki yampiri koltuğa kuruyor, kucağındaki kâğıtları öndeki alçak sehpaye koyduktan sonra, elindeki paketten bir sigara alıp yakıyor, derin bir nefes çekerek dumanını tavana üflüyor.

— Dersi erken bitirmişsiniz. Öğrencilere de sıkı bir fırça çekmişsiniz anlaşılan, hepsinin suratından düşen bin parçaydı... Gerçi, pek âdetiniz değildir öyle esip gülmek... ne yaptılar da sizi bile çileden çıkardılar?

— Amaan, ne bileyim işte, canımı sıktılar. Boş ver şimdi... Tuğrul Hoca daha gelmedi mi?

— Henüz ortalıkta görünmedi, ben de onu bekliyorum zaten... acilen şu çizelgeleri imzalatmam gerek... dekanlıktan sıkıştırıyorlar.

Gözü ister istemez saate takılıyor.

Emekliliği yaklaşıyor diye Tuğrul Hoca iyice vurdumduymaz oldu.

— İyi, peki, gelince bana da haber ver ama, olur mu? Şu kolokyum işini bir toparlamamız gerek... Şunun şurasında birkaç ayımız kaldı, daha ortada bir şey yok...

— Size bir kahve yapmamı ister misiniz?

— Yok, sağ ol, içmeyeyim şimdi... yemek öncesi... Ama eğer istiyorsan sen kendine yapabilirsin, madem hazır sigaranı yakmışsın...

Kız sanki pek mahcup olmuşçasına başını önüne eğiyor, eteklerini çekiştiriyor.

— Ay kusura bakmayın, size sormadan hemen yakmışım... Ama ne yapayım, Tuğrul Hoca'dan fırça yeriz korkusuyla bizim odada içemiyoruz... Gerçi... siz de sigara içmiyorsunuz ama, hiç olmazsa başkalarına karışmıyorsunuz...

— İçmez olur muyum hayatım... doğrudan içmiyorum ama sayenizde içmiş kadar oluyorum... Bari şu pencereyi aç, içeriye biraz hava girsin.

— Derhal.

Kız sahte bir telaşla kalkıp pencereyi açıyor. Yerine dönüp oturuyor, derin bir nefes aldıktan sonra sigarasını söndürüyor. Daha sonra, sehpaye koyduğu kâğıtların arasından koca bir tomar alıp, intikam alırcasına, hınzır bir yüz ifadesiyle masaya koyuyor:

— Bu arada, sizin de şu ders programlarını imzalamanız gerekiyormuş...

— Yine mi! Üff, bıktım şu bürokrasiden. Bu gidişle artık neredeyse nefes almak için bile üç kuruldan tasdikli izin kâğıdı imzalamamız gerekecek.

— Sormayın. Ben de bıktım. Artık şu bölüme bir sekreter alsalar... ben de şu işlerden kurtulsam diyorum. Tuğrul Hoca, “Sekreter kadrosu açılıncaya kadar birkaç haftalığına bu işlerde bize sen yardımcı oluver,” diyeli altı ay oldu, hâlâ iş benim başımda... güya bölüme asistan diye alındık! Ha... bu arada, aklıma gelmişken...

Kâğıtların arasına saklayıp koyduğu kitabı alıp uzatıyor:

— Az önce siz dersteyken şöyle orta boylu, esmer, uzun saçlı bir çocuk gelip sizi aradı... Batı Dilleri ve Edebiyatı fakültesinin asistanı mıymış neymiş? İşinizin uzun süreceğini duyunca bu kitabı size teslim etmemi rica edip gitti. Pek yakışıklı bir çocuk, ama biraz çekingen gibi... Dersten erken çıkacağınızı bilseydim...

— Adını söylemedi mi? Ver bakayım şu kitabı...

Yüzü aydınlanıyor. Dün deli gibi her yerde aradığı kitap, Bourdieu'nün söylem analizi hakkındaki incelemesi.

Uraz'muş demek gelen... Kitabı ona ödünç verdiğimi unutmuştum... Nalan da ne sırtıyor öyle? Bilmiş bilmiş...

Açıklama ihtiyacı hissediyor:

— Ha evet, bu benim... Vedat ödünç almıştı benden... asistanına lazım olmuş... bir makale için... Oydu getiren herhalde... Eee... görüyorsun işte... kimi boşanmalarda çocuklar paylaşılabilir... kimilerinde kediler... bizimkindeyse kitaplar! Ne yapalım? Neyse... Tamam. Ben kâğıtları imzalar bırakırım... başka bir şey var mıydı?

Dedikodu hevesi kursağında kalan kızın odadan çıkmasını bekliyor, sonra kitabı karıştırmaya başlayarak kendi kullanmak istediği bölümü aramaya koyuluyor.

Aaa, serseriye bak! Altın çizerek okumuş! Neyse... kurşunkalem... ama olsun! Eh Uraz... sana bir daha kitap verirsem!

Gözü ister istemez altı çizili yerlere takılıyor: “Eğer

yazar yapıtının olası iki değişik okumasının farklarını bu yapıtının içinde peşinen vurgularsa, ortalama okur, karşılaşacağı en garip kelime oyunları ya da en çığ sıradanlıklar karşısında bile ve bunları gayet iyi anlasa dahi, yazarın bu uyarılarının etkisiyle kendi anlayışının doğruluğundan şüphe eder hale getirilmiş olur ve böylece de, kendi kendini yapıtının anlaşılmasının mutlak yargıcı konumuna getiren böylesine bir yazarı yargılama hakkını kendinde göremez.” Kitabı alıp çantasına koyuyor.

Hoş çocuk şu Uraz... Vedat'ın asistanı olmasaydı... pekâlâ...

İçi daralıyor.

Ünlü birinin “eski karısı” olmak kadar sıkıcı bir şey var mı şu dünyada?

Hırsla bilgisayarının klavyesinin kirden yapış yapış tuşlarıyla boğuşmaya başlayıp internete giriyor. Gelen mesajları telaşla gözden geçiriyor.

Daniel efendi yazmamış tabii... Don yağ! Ne bulurum ki ben bu adamda... Hem tipsiz... hem evli... Fransa'nın bir ucunda... ukala bir psikiyatır... Salağım ben... salak!

O hışımla, arkadaşlarından gelen, beylik fıkra, bel-den aşağı karikatür ya da pembe dizi dekorlarının üstünden akan vıcık vıcık duygu yüklü şiirler içeren tüm “Fwd” mesajları okumadan siliyor. Gelen kutusunda tek bir mesaj kalıyor... düş kırıklığını biraz olsun hafifleten bir mesaj: “Yeni bir romancı?” başlıklı iletiyi üzerine tıklayıp açarak hevesle okumaya koyuluyor..

Çağdaş edebiyatımızın
önemli yazarlarından Yiğit
Bener, roman ve öykülerinin
sıradışı kurgusu ve özgün
bakış açısıyla dikkat çekiyor.

Kırılma Noktası'nda Yiğit Bener, 17 Ağustos Körfez depremini yaşıyor: Öğretim görevlisi Selin, bu depremde yıkılan yaşamları, ama aynı zamanda yurt içinden ve dışından gelen o olağanüstü insani dayanışmayı ele alan bir roman yazmaya karar verir. Üç farklı yoldan ilerleyen kurgu, hem Selin'in bu yazı sürecinde yaşadığı duygusal depremi, hem enkazın altında çöken düzeni ve o düzenin dışlisi olarak gördüğü düşünce kalıplarını sorguladığı romanını, hem de yazdıklarını paylaştığı Amerika'daki arkadaşı Levent'in roman hakkındaki eleştirel yorumlarını aktarıyor.

"O geceyi yaşadık. Olanlar o denli ağırdı ki, zihinlerimiz baş edemedi, birçok duyguyu kaydedemedi bilinçaltına yolladı. Kimimiz suçlular bulduk söylenecek, kimimiz elimizden geldiğince yardıma koştuk, kimimiz korkular içinde kasıldık kaldık, kimimiz de toptan reddetti depremi, yok saydı. (...) Bu kitap, 7.4 şiddetinde, kırk beş saniye süren, resmî kayıtlara göre yirmi bin kişinin öldüğü bir depremden; düzenin dar kalıplarında her saniye ölen milyarlarca ruhtan söz ediyor. Sert sözcüklerle yazılmış bir kitap *Kırılma Noktası*. Başka türlü yazılamazdı. Sarsıyor."

BİRSEN FERAHLI

ISBN 978-975-07-1409-2

9 789750 714092